

Submission 73

Migratieachtergrond op het witte doek

Emmeline Besamusca

Universiteit Utrecht, Utrecht, Nederland

Universität Wien, Wenen, Oostenrijk

Het succesvolle *Shouf Shouf Habibi* (2004) legde de basis voor een reeks Nederlandse 'multiculturele komedies', waarin personages met migratieachtergrond naar de voorgrond kwamen. In deze 'feel-good-movies' werden culturele verschillen tot vrolijke confrontaties en grappige misverstanden. Uiteraard wat stereotiep, maar de kijker kon even lachen over de ontmoeting tussen culturen, en dat was bevrijdend te midden van de vele nieuwsberichten over problematische kanten van multicultureel samenleven. *Shouf Shouf Habibi* verbeeldt ook hoe tweedegeneratiejongeren met migratieachtergrond een plaats zoeken in hun Nederlandse realiteit (cf. Prins, 2018), en hoe zij zich daarbij, als 'outside insiders' tegenover 'inside insiders' (cf. Andriessen, 2019; Eijberts & Ghorashi, 2017), voortdurend moeten verantwoorden dan wel bewijzen (cf. Slooman & Duyvendak, 2015). Veelvuldig vond de film een plaats in mijn collegezaal.

In de roadmovie *Rabat* (2011) presenteerde regisseur Jim Taihuttu een coming-of-age-verhaal van drie Nederlandse twintigers met migratieachtergrond (cf. Berger, 2016), onderweg tussen Amsterdam en Rabat. De zonovergoten film werd omarmd als optimistisch integratieportret en als lesmateriaal op school ingezet. Twee jaar later reageerde Taihuttu met *Wolf* (2013), over de Marokkaans-Nederlandse Majid uit een achterstandswijk die steeds dieper wegzakt in de rauwe richels van de samenleving. Geen optimistische coming-of-age, geen komische culturele misverstanden, en geen aanleiding tot lachen. Wel opnieuw kritiek over stereotypering.

In deze bijdrage bespreek ik, in vervolg op *Shouf Shouf Habibi* (IVN Colloquium Leuven, 2018) en *Rabat* (Comenius Colloquium Wrocław, 2017), aan de hand van *Wolf* wat Nederlandse 'multiculturele' films ons nog meer te vertellen hebben.